

ת"פ 44388/05/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד שלמה כהן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44388-05-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' כהן
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ, עו"ד מעין דואק
נגד
שלמה כהן
ע"י ב"כ, עו"ד מרים בריינין
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, בתאריך 30.9.13 בשעה 11:30 או בסמוך לכך הגיע המתלונן למרכז המסחרי בבאר יעקב (להלן: המקום). באותן הנסיבות היה המתלונן תחת השפעת אלכוהול. באותו מעמד תקף הנאשם את המתלונן, שלא כדין, וללא הסכמתו, בכך שאחז במותניו, הכה בבטנו במכת אגרוף, דחף אותו לאחור בחוזקה, והפילו ארצה. כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל נגרמו למתלונן חבלות של ממש, שהתבטאו בחתך בראשו והמאטומה תת עורית בצד שמאל של ראשו. המתלונן נזקק לטיפול רפואי בבית חולים, לתפירת החתך.

הנאשם כפר באישום, וטען כי לא תקף את המתלונן, אלא המתלונן הוא זה שניסה לתקוף אותו, וכתוצאה מכך שם את ידיו באוויר, כדי למנוע את התקיפה. המתלונן שהיה תחת השפעת אלכוהול, מעד לאחור ונפל מהמדרכה.

ראיות התביעה

עדות המתלונן: העדות תורגמה מהשפה האמהרית, ונשאה אופי של מענה קצר לשאלות. המתלונן נשאל מה קרה ביום האירוע, והשיב: "הייתי בשוק ודחפו אותי.. דיברו ואחר כך תפס אותי וזרק אותי, דחף אותי, זרק אותי ואח"כ אני לא ידעתי". כשנשאל איך תפס אותו הנאשם, השיב "כשאני נכנסתי הוא תפס אותי בגב וזרק אותי, מאז אני לא ידעתי איפה

אני". המתלונן חזר על טענתו לפיה הנאשם עמד מאחוריו, תפס אותו בגב, וזרק אותו. לפי עדותו הוא נזקק לתפרים והיו לו כאבים. כשהוצגה לו טענת הנאשם לפיה איבד שיווי משקל וכך נפל, השיב "הוא דחף אותי", וחזר כמנטרה על דבריו הקודמים. לכך הוסיף "אני לא כל כך מעוניין בדברים האלו". המתלונן נשאל אודות הטענה שהנאשם נתן לו אגרוף בבטן, אך לא העיד על כך.

בחקירה הנגדית נשאל המתלונן האם התכוון לקנות בשוק בירה, ושלל זאת. כמו כן, עומת עם הטענה ששתה בבית בירה לפני בואו לשוק, ושלל גם זאת. לטענתו שתי רק קפה. המתלונן הזכיר בעדותו את המילה "טלה" ונשאל מה פירושה. בתשובה הסביר כי זו מעין בירה ביתית שמכינים אצלו, אך לא שתי אותה באותו יום, ולא היה שיכור כלל. כשנשאל האם ביום האירוע אמר משהו לנאשם, השיב בשלילה, והוסיף שאינו זוכר. המתלונן נשאל האם כינה את הנאשם "אסמה" (שפירושו חזיר באמהרית) או ג'ינג'רו (שפירושו קוף באמהרית), והשיב בשלילה. בהמשך עמד על טענתו לפיה הנאשם דחף אותו ללא רקע קודם, כי לפני כן היו חברים, ואמר "אני נבהלתי שתפס אותי, ניסיתי להסתובב ואח"כ הוא זרק אותי" והסביר כי הנאשם עמד קרוב אליו. כשנשאל כמה פעמים נפל, השיב שנפל פעם אחת, ואז איבד את ההכרה. בסיום חקירתו נשאל האם הוא זוכר את האירוע, והשיב שאינו יודע. כמו כן, אינו זוכר שהגיע אמבולנס, ובעניין אשפוזו, זוכר רק שהיה שם "אחרי זה". המתלונן אישר שאנשים פחדו להתקרב אליו אחרי שנפל.

עדות גב' אלטבן: העדה פתחה עדותה בתיאור מצב בריאותה הירוד, ומסרה כי בשנתיים האחרונות מצבה התדרדר והיא צורכת הרבה כדורים. בשל מצבה, חדלה לעבוד בשנה וחצי החולפות. לטענתה, אינה זוכרת כל כך מה היה, וגם כשהיא נוטלת כדור, אינה זוכרת אם נטלה כבר או לא. לפני שנה וחצי, היה אירוע שבו נטלה כמות גדולה של כדורים ואושפזה, ולאחר מכן, היה לה בלבול, ולא זוכרת מה היה. כשנשאלה מה זכור לה מן האירוע, אמרה: "היה סיפור, כולם התאספו והיה איזה בחור והיה דם על הרצפה התקרבו לשם, אני זוכרת בערך... ומה היה שם? הם אמרו ש.. (מנסה להיזכר) שמישהו שם נפל, שמישהו דחף, לא זוכרת בדיוק מה". בהמשך חקירתה, לא זכרה פרטים נוספים ואף לא ידעה לזהות את הנאשם, או להסביר היטב את מקור היכרותם ומה מקום מגוריו, והאם ביקר אצלה שוטר לאחר האירוע. בנוסף, לא ידעה למסור את מספר הזהות של עצמה בעל פה.

ב"כ התביעה ביקש להגיש את הודעת אלטבן במשטרה, מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר. העדה מסרה לבית המשפט כי בעת האירוע עבדה בחנות ובאותה תקופה רק החלה מחלתה, אך לאחר מכן התדרדר מצבה וכעת אינה זוכרת דבר. לפיכך, אישרתי הגשת ההודעה.

בהודעה ת/10, שנגבתה ביום 13.10.13, מסרה אלטבן כי היא בעלת מספרה במרכז המסחרי בבאר יעקב. ביום האירוע בשעה 11.30 היתה במספרה ויצאה לתלות מגבת ליד החנות ובזמן הזה ראתה בחור אתיופי שהגיע ועמד מול הנאשם. עוד לא שמעה מה אמרו אחד לשני, ואז ראתה את הנאשם דוחף את הבחור אתיופי שהלך לאחור, ואז הנאשם דחף אותו שוב והבחור נפל אחורה וירד לו דם מהראש. בחורה בשם שרה קראה למשטרה. לדבריה אינה מכירה את האתיופי, אך היא מכירה את הנאשם וכתובתו ברח' ידידיה 5 באר יעקב. כמו כן, שללה את האפשרות שהאתיופי תקף את הנאשם או נתן לו סטירה.

ב"כ הנאשם ויתרה על חקירת העדה בשל מצבה.

השוטר בן אברהם: לפי עדותו הגיע לאירוע ורשם דו"ח פעולה ת/1. בדו"ח נרשם כי התקבל דיווח על אדם מדמם בפניו וקטטה. כשהגיע ראה אדם ממוצא אתיופי שוכב על הרצפה ומדמם מאחורי הראש, מפיו נדף ריח אלקהול ולא ניתן

היה לתשאל אותו. מד"א ניסו לטפל אך האדם השתולל וקשרו את ידיו ורגליו לאלונקה. אזרחים מסרו כי שלומי תקף אותו, אך זה לא היה במקום. לאחר כמה דקות הגיע שלומי לנקודת המשטרה ומסר שהאיתופי הגיע שיכור, דחף אותו ונפל לאחר, בלי שנגע בו, לאחר שהחליק על מדרגה. הבחור האיתופי קם ואמר לו בן זונה ונתן לו סטירה, ושוב נפל.

בעדותו חזר בן אברהם על הדברים הנ"ל, ואישר כי הנאשם הגיע מיזמתו לנקודת המשטרה.

השוטרת איריס אשכנזי: לפי עדותה רשמה דו"ח פעולה ת/2. בדו"ח נרשם כי כשהגיעה למקום היה שם מד"א והמתלונן היה פצוע בראשו והיה שיכור. הנאשם לא היה במקום אך הגיע לאחר דקות ומסר כי פאנטה שהיה שיכור נתן לו סטירה, וכשעמד על קצה המדרגה החליק ואז קם ונתן לו עוד סטירה, והחליק שוב.

בעדותה, הפנתה לדו"ח ולא זכרה פרטים נוספים.

מטעם התביעה הוגשו גם הראיות הבאות:

מסמכים רפואיים של המתלונן ת/3, לפיהם נגרם לו חתך באזור הפריאטלי, שנסגר בתפרים.

זכ"ד ת/4 ממנו עולה כי ביום האירוע בשעה 12.30 עדיין היה המתלונן תחת השפעת אלכוהול.

זכ"ד ממנו עולה כי השוטר אלדבא ראה שבמקום האירוע ישנה מדרגה בגובה 7 ס"מ.

זכ"ד שיחה עם המודיעה שרה שמסרה כי יצאה מקופת חולים וראתה את הנאשם המוכר לה, כשהוא דוחף פעמיים את הבחור שנראה לה שיכור. בפעם הראשונה הבחור נפל וקם ובפעם השנייה נפל לאחר ונפצע בראשו. שרה נתבקה להגיע למסירת עדות, אך סירבה.

תמונות פציעת המתלונן ת/5.

דיסק ותמליל שיחה למוקד 100 ת/7, ממנו עולה כי התקשרה אשה בשם שרה ומסרה שמישהו נפל לאחר שאחר דחף אותו, והוא מדמם, לכן נדרש אמבולנס.

זכ"ד ת/9 שרשם השוטר שעובי, ולפיו ביום האירוע עבר במקום והבחין בצעקות והתקהלות, וראה בחור איתופי שוכב על הרצפה ומשתולל ואנשים תופסים אותו מאחר שהיה לו חתך רציני בראש. הבחור הושכב בכוח ומד"א קשרו אותו למיטה. בחורה ממוצא איתופי מסרה ששלומי כהן דחף את הבחור מספר פעמים עד שנפל, אך נעלמה לפני שהזדהתה. בעלת המכולת לא ראתה דבר. שלומי כהן מסר שהבחור ובנו הגדול כל הזמן מסתובבים שיכורים במרכז והפעם הבחור נצמד אליו והתגרה בו והוא לא עשה כלום, אלא הבחור נפל מאחר שהיה שיכור.

הודעת הנאשם ת/8: לדבריו, הגיע למקום על מנת לבצע עבודות מסגרות בחנות הבורקסים. בתוך כך, המתין לפתיחת חנות המשקפיים הסמוכה, על מנת להניח שם תפילין. בשלב זה, הגיע המתלונן המוכר לו, היה שיכור והריח מאלכוהול, והחל לקלל אותו באיתופית "אסמה" שפירושו חזיר, ו"ג'ינג'רו" שפירושו קוף גדול, ותקף את הנאשם עם שתי ידיו על הפנים, ונתן לו כאפות לפנים עם שתי הידיים. המתלונן עמד על קצה המדרגה, ולאחר שתקף איבד שיווי משקל ואז קם ואמר לו "בן זונה", בא אליו שוב ונתן לו סטירה ושוב נפל כי איבד שיווי משקל. הפעם נפל לאחר על הגב וקיבל מכה בראש מהרצפה. הנאשם ראה שנפל והלך לקנות חומרים לעבודה, ולא מצא. כשהגיע לביתו אמרו לו השכנים שחיפשו

אותו השוטרים, לכן הלך לנקודת המשטרה. כשנשאל הנאשם איך הגן על עצמו מפני המתלונן, הסביר ששם את הידיים באוויר כדי שלא יפגע בו, אך לא תקף את המתלונן ולא נגע בו, אלא המתלונן נפל לאחר שמעיד על קצה המדרכה.

עדות הנאשם:

הנאשם העיד כי הוא בן 52 שנים ועובד במסגרות. ביום האירוע המתין בפתח חנות המשקפיים כדי להניח אצלו תפילין, כפי שעשה בעבר. המתלונן הגיע והתחיל להגיד לו "אסמה" ו"ג'נג'רו", והיה שיכור. במקום היתה מדרגה בגובה כ-10 ס"מ, והמתלונן מעד ונפל לאחור, המתלונן העיד שנפל פעם אחת, אך הוא נפל פעמיים. כשקם אמר לו "בן זונה", ובא לשים לו יד, והנאשם שם את ידו מבלי לנגוע בו, ובתוך כך, המתלונן נפל וקיבל מכה בראש. הנאשם עזב את המקום וכשחזר אמרו לו שהשוטרים חיפשו אותו. לאחר מכן סיפר את גרסתו לשוטרים. הנאשם טען כי לא נכון שתפס את המתלונן מהגב כפי שהעיד, אלא המתלונן חש שתפסו אותו מהגב, לאחר שנפל, וזה היה בעל חנות המשקפיים שהוא מתנדב במד"א.

בחקירה הנגדית שלל הנאשם כל רקע של עימות קודם עם המתלונן וטען כי הכל נגרם בשל שכרותו של המתלונן. לדבריו, הוא שיכור כל הזמן, וזו לא היתה הפעם הראשונה שהיה צורך לקחתו משם לביתו. לדבריו, כיוון שהמתלונן היה שיכור, לא נגע בו, כי הוא יודע מגיל קטן ש"שיכור, אתה רוצה לעזור לו, נפל וקיבל מכה, אתה עשית". הנאשם עומת עם כך שעדי ראה מסרו לשוטרים כי הוא תקף, והשיב שאם כך אמרו, אזי שיקרו. כשנתבקש להסביר את חבלותיו של המתלונן, חזר על טענתו כי המתלונן היה שיכור ולכן נפל. כמו כן, אמר שלאחר שהמתלונן נפל, הוא עצמו עזב את המקום ולא נגע בו, כיוון שגם האחרים לא התקרבו אליו. הנאשם הבהיר כי בנפילה הראשונה, המתלונן היה בישיבה, ובפעם השנייה נפל לאחור והיה במצב של שכיבה עם הראש על הרצפה. עוד הסביר כי מה שגרם לאחרים לומר שהוא דחף את המתלונן, זה משום שהוא הניף זרועותיו קדימה כדי לבלום את המתלונן, אך זה היה מבלי לנגוע בו. כשנשאל איך זה שאין מי שתומך בגרסתו, השיב כי בעל חנות המשקפיים ראה שלא תקף, וגם לא תפס אותו מהגב כיוון שעמדו פנים אל פנים.

דין

למעשה, מסכת ראיות התביעה נשענת על שלושה אדנים: עדות המתלונן, אמרתה של אלטבן, ודו"חות השוטרים. ואולם, בחינתן של הראיות מעלה קושי של ממש, לגבי מידת יציבותו של כל אחד מן האדנים הללו, כפי שאפרט להלן:

עדות המתלונן:

א. עדות המתלונן נשמעה באמצעות מתורגמן מטעם בית המשפט, אך למרות זאת, היתה דלה ביותר. למעשה, המתלונן לא סיפר, בשום שלב, את כל סיפור המעשה באופן רציף, אלא השיב תשובות לקוניות לשאלות שנשאל. לא תמיד היו תשובותיו קשורות לשאלות. המתלונן חזר שוב ושוב כמנטרה, על המשפט הקובע כי הנאשם דחף אותו, והוא נפל ולא ידע מה קרה איתו, אך לא ידע לתאר מה הוביל לתקיפה, וכיצד בדיוק אירעה.

ב. המתלונן לא העיד בשום אופן על כך שהנאשם נתן לו מכת אגרוף בבטן, בניגוד למתואר בכתב האישום. כשעומת עם נקודה זו, השיב תשובה תמוהה "אני אברר" (עמ' 21 ש' 20), כאילו לא היה בעצמו במקום.

ג. המתלונן לא ידע למסור פרטים של אדם מסוים שראה את האירוע, אלא רק טען שהיו שם הרבה אנשים.

ד. כבר מעובדות כתב האישום עלה כי המתלונן היה תחת השפעת אלכוהול בעת האירוע, ובכך יש כדי להסביר את העובדה שבעצם, הוא אינו יודע לתאר באופן קוהרנטי ובשרני, את אשר אירע. כשנשאל מה קרה אחרי שהנאשם "זרק" אותו, השיב שאינו יודע (עמ' 18 ש' 6). יתרה מזו, המתלונן גם לא ידע לומר, האם היה בתחנת המשטרה (עמ' 18 ש' 17), ואישר שאינו זוכר שנלקח באמבולנס. גם את מה שקרה בבית החולים, אינו זוכר, אלא רק מה שקרה בשלבים שלאחר מכן (עמ' 27 ש' 11).

ה. חיזוק משמעותי לכך שהמתלונן היה שתוי במידה רבה יש בתיעוד התנהגותו, מיד לאחר שנפל, בעת הניסיון לטפל בו. לפי כל העדויות, השתולל באופן קשה עד שהיה צורך לקשור אותו למיטה. בנוסף, הוגש זכ"ד שממנו עולה כי בשעה 12.30 (היינו: כמה שעות לאחר האירוע), נמסר מבית החולים, שהינו עדיין תחת השפעת אלכוהול.

ו. ואולם, בניגוד לראיות הברורות, המתלונן התכחש לחלוטין לעובדת היותו שתוי בעת האירוע, אף כי נשאל אודות כך פעמים רבות. ההתרשמות היתה שהמתלונן שולל בתקיפות את האפשרות שהיה שתוי, ואינו מוכן אף לשקול את האפשרות שהיה לו חלק כלשהו באירוע. האפקט של עדותו היה נוקשה ואטום משהו, לא דווקא בשל קשיי השפה, אלא יותר מכך, בשל עמידתו על טענתו זו.

ז. למרות שהמתלונן למעשה לא ידע לתאר באופן עצמאי ושלם את האירוע, הוא עמד על טענתו לפיה הנאשם דחף אותו מאחור, ולא מלפנים. הוא שב וחזר על הטענה שהנאשם תפס אותו בגב. ואולם, טענה זו, אינה מתיישבת עם העובדה שנפל לאחור, ונחבל בחלק האחורי של ראשו. אילו נדחף מאחור כטענתו, ניתן היה לצפות לכך שייחבל בחלק הקדמי של ראשו דווקא.

ח. בעניין אופן דחיפתו, גרסת המתלונן גם עומדת בסתירה לאמור בת/10, שם מסרה אלטבן, כי הדחיפה היתה מכיוון הפנים, לאחור.

ט. העובדה שהראיות מצביעות על כך שהמתלונן עמד מול הנאשם, פנים מול פנים, בטרם האירוע, יש בה כדי להוות חיזוק לטענת הנאשם, לפיה קדמה לנפילה אינטראקציה כלשהי ביניהם, בניגוד לטענת המתלונן, לפיה הנאשם דחף אותו ללא כל רקע קודם.

י. המתלונן טען כי הנאשם דחף אותו פעם אחת, והוא נפל פעם אחת בלבד, זאת בניגוד לעדות הנאשם לפיה נפל פעמיים.

יא. באופן כללי, יש לסכם ולומר שעדות המתלונן היתה בעייתית במידה רבה, ולא ניתן לראות בה כלי מרכזי על מנת ללמוד מה בדיוק אירע. זאת, הן בשל העדר תוכן בשרני, והן בשל סתירות ופרכות שעלו.

דו"חות הפעולה והזכ"דים שהוגשו

יב. מטעם התביעה הוגשו מספר מסמכים בהם תיעדו השוטרים מדבריהם של אחרים שנכחו בעת האירוע, או בחלקו. אך ברור הוא כי לא ניתן לייחס משקל של ממש לאלו, כיוון שהם בגדר של עדויות שמיעה מובהקות. אותו דין חל גם על הקלטת השיחה האלמונית, למוקד המשטרה (ת/6).

יג. כל שניתן ללמוד מן הראיות הללו, הוא שאמנם נעשו ניסיונות לאיתור עדים נוספים, אך ניסיון זה לא הבשיל לכדי ראיות של ממש.

יד. העובדה שפלונית או אלמונית מסרו לשוטר כי הנאשם דחף את המתלון, משקלה הוא אפסי אף לצורך עצם אמירת הדברים, שהרי לא ניתנה לנאשם כל הזדמנות לעמת את אותם בעלי האמרה, עם תוכן אמרתם.

עדות אלטבן

טו. כזכור, אלטבן לא זכרה כלל את האירוע, והסבירה כי מקור השכחה נעוץ במצבה הרפואי, ובכך שהיא נוטלת כדורים רבים. יחד עם זאת, המצב הרפואי לא בורר עד תום. מה שברור הוא כי אלטבן לא היתה מסוגלת כלל לתאר את האירוע, ואף לא זכרה שהיתה במשטרה.

טז. במהלך הדיון אישרתי הגשת הודעתה מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר, וכעת יש לקבוע את משקלה.

יז. אלטבן מסרה בחקירתה כי ראתה את הנאשם והמתלון עומדים זה מול זה, ולא שמעה מה אמרו אחד לשני (ש' 7), ואז דחף הנאשם את המתלון, והאחרון הלך אחורה. לאחר מכן, דחף אותו שוב, והמתלון נפל לאחור. מעדות זו ניתן ללמוד שאלטבן ראתה את האירוע ממרחק משמעותי, שהרי אלמלא כן, היתה שומעת את תוכן הדברים שהוחלפו לטענתה בין השניים. התיאור לפיו היתה דחיפה ולאחריה דחיפה נוספת, ללא כל אינטראקציה נוספת בין דחיפה לדחיפה, נשמע חסר, שכן מתבקש הסבר לצורך שהיה לנאשם לכאורה, לדחוף את המתלון, כטענתה.

יח. אלטבן לא נשאלה ולא הסבירה את אופן הפגישה בין הנאשם למתלון, את מעשיהם הקודמים, או את האווירה שבה החל האירוע. יותר מזה, היא כלל לא היתה מודעת לכך שהמתלון היה שתוי, למרות שהמדובר בעובדה חריגה, שהיתה בולטת ביותר. גם מכך ניתן ללמוד על שלא היתה עדה להתרחשות במלואה, וייתכן שבשל המרחק ממנו צפתה על המתרחש.

יט. בכל מקרה, מהודעתה עולה סתירה לטענת המתלון לפיה הנאשם דחף אותו מבלי שהוחלפו דברים כלשהם.

כ. כמו כן, עולה מהודעתה חיזוק לטענת הנאשם לפיה היו שתי פעמים שבהן הדף את המתלון, בניגוד לעדות המתלון, לפיה נדחף פעם יחידה.

כא. אלטבן כן ידעה לומר כי היתה במקום אשה אתיופית שקראה למשטרה. מכאן עולה, כי היה לה קשר כלשהו עם אותה אשה. לאור זאת, קיימת אפשרות לכך, שבמהלך האירוע, נוצר קשר מסוים בין אלטבן לאנשים אחרים שעמדו בסביבת האירוע, ולדעתי אין לשלול את האפשרות שגם הוחלפו חוויות, ופרטים. על כך לא ניתן היה לשאול את אלטבן, שלא זכרה מאומה.

כב. בבוא בית המשפט להישען על אמרת חוץ שהוגשה מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר, נחוץ הוא כי יוכח לכל הפחות, שהאמרה היא אמיתית ומשקפת את הן צדקו של העד, בשעה שהדברים היו מצויים בזיכרונו הטרי (ד"נ 23/85 טובול נ' מד"י (11.12.88)).

בענייננו, לא שוכנעתי כי האמרה שהוגשה מקיימת דרישה זו, באופן מספק, וזאת מכמה טעמים.

ראשית, האמרה לא נמסרה ביום האירוע אלא כשבועיים לאחר מכן.

שנית, בעת עדותה, עוררה העדה ספק מסוים לעניין יכולתה להבין את חשיבות אמירת האמת. כך, כשהוזהרה להעיד אמת, נרשם בפרוטוקול מפיה:

בית המשפט מסביר לעדה שחשוב להגיד את האמת.

ת. צריך להגיד אמת.

ש. למה חשוב להגיד אמת?

ת. כי זה מה שאומרים, אומרים אמת, אני יודעת!?

שלישית, אלטבן לא זכרה אפילו את העובדה שנחקרה במשטרה, וכך העידה:

ש. את זוכרת שהגיע אליך שוטר?

ת. שוטר?

ש. וסיפרת לו את מה שהיה?

ת. אם כתוב, את אמרת עכשיו שבא אליי שוטר. אני לא זוכרת.

ש. את זוכרת שבא אליך שוטר ומסרת לו מה שראית באותו זמן?

ת. יכול להיות, אם את אומרת שהוא היה.. את אמרת לי היום, אני חושבת שאולי כן. לא זוכרת.

אני שותה עכשיו כדור ואני לא זוכרת ששתיתי, ואז אני שותה עוד פעם ועוד פעם.

ש. יש כאן מסמך ששוטר כתב מפיק.

ת. אז יכול להיות שכן, עברו שנתיים. אני לא יודעת.

ש. את זוכרת להגיד לנו את תעודת הזהות שלך?

ת. אני אתן לך אותה, הנה היא (מצביעה על התיק).

ש. את לא זוכרת בעל פה?

ת. לא. אני יכולה להביא, בתיק יש.

רביעית, בעניין מצבה הרפואי העידה כי ההתדרדרות החלה בתקופה שבה אירוע האירוע, והיא כבר נטלה אז כדורים (עמ' 12). מצד שני, לאחר שעיינה היטב בהודעתה, אישרה את חתימתה, ואמרה שאז, לא היתה חולה (עמ' 13 ש' 31). עדותה הותירה חוסר בהירות בעניין מצבה הרפואי בעת האירוע.

חמישית, בשל מצבה הרפואי, לא נחקרה אלטבן בחקירה נגדית, כלל. בכך נשללה האפשרות מן הנאשם לעמת אותה עם גרסתה, או אפילו לברר את מידת מחויבותה לאמת, בעת מסירת ההודעה (רע"פ 11741/05 גילי נ' מד"י (13.6.06); ע"פ 7955/10 חאלדי נ' מד"י (8.8.11)).

כג. לדעתי מכלול הנסיבות מוביל למסקנה לפיה משקל הודעתה של אלטבן הוא בינוני בלבד, ואין די בה על

עמוד 7

מנת לשמש כראיה מרכזית יחידה, מכלי ראשון, שעליה תתבסס הרשעה.

עדות הנאשם

כד. כבר מתחילה טען הנאשם כי המתלונן שהיה שיכור לחלוטין, התגרה בו. לטענתו, כשהניף את ידיו למולו כדי להדפו, איבד שיווי משקל, ומעד ונפל לאחור.

כה. קיימת סתירה בגרסת הנאשם, שכן בחקירתו במשטרה טען כי המתלונן נתן לו "כאפות לפנים" עם שתי הידיים, ואילו בעדותו תיאר שהמתלונן רק ניסה לתת לו סטירה ו"בא לשים לי את היד", והוא שם את היד למולו.

כו. לצד הסתירה האמורה, לאחר שמיעת עדות הנאשם, לא התרשמתי בשום אופן, כי הוא שש להתעמת עם המתלונן, או שהיתה עוינות מוקדמת בין השניים. יש להזכיר כי גם המתלונן עצמו שלל רקע של עימות קודם, ולהיפך- לדבריו היו שניהם חברים לפני האירוע. הנאשם הגיע למקום על מנת לבצע עבודה, ולכאורה לא היו לו כל סיבה או תמריץ לפתוח בעימות עם המתלונן שהיה שתוי. לפיכך, ובאופן המתיישב עם הודעת אלטבן, אני מתקשה לקבל את טענת המתלונן לפיה הנאשם דחף אותו ללא כל רקע.

כז. מאחר שעולה כי הנאשם והמתלונן עמדו זה מול זה, ומאחר שעדות המתלונן אינה מהימנה בנוגע לסדר ההתרחשויות לנוכח דלותה ושכרותו, לא ניתן לשלול את טענת הנאשם לפיה המתלונן התגרה בו בגידופים שונים בשפה האמהרית, תוך שהתקרב אליו.

כח. הנאשם הודה ששלח את שתי ידיו לפנים, כדי לחסום את התקרבות המתלונן, אך עמד על טענתו שלא נגע במתלונן. את הנפילה הסביר בכך שהמתלונן איבד שיווי משקל, מעד על גבי מדרגה גבוהה של כ-10 ס"מ, שעליה עמד, ונפל. ואמנם, חיזוק לטענתו נמצא בזכ"ד לפיו נמצאת במקום מדרגה כפי שתיאר.

כט. גם אילו קבעתי שהנאשם הדף את המתלונן, תוך מגע בין השניים, עדיין לא היה בכך כדי להוכיח כי ההדיפה היא שגרמה לנפילת המתלונן בעצמה כזו, שגרמה לו להשתרע ארצה ולהיפצע בראשו מן הקרקע. ייתכן שלצד ההדיפה, המתלונן מעד בשל שכרותו. העובדה שהמתלונן היה שתוי עד מאד (ואולי ממש שיכור), יש בה כדי לחזק את הספק, שמא לא היה יציב, ולכן, כגרסת הנאשם, איבד את שיווי המשקל ומעד. מצד שני, ייתכן שהיה מקום להתייחס להדיפה, כאל פעולה שעשה הנאשם מתוך הגנה עצמית, לאחר שהמתלונן נטפל אליו ושלח ידיים לכיוונו.

ל. כללו של דבר, בשל העדר עדות מסודרת ומלאה אודות האירוע, נותרו חללים בלתי מוסברים בהתרחשות.

לא. בע"פ 273/14 מד"י נ' פארס (23.12.14), אמר בית המשפט העליון, בעניין הספק הסביר:

לנוכח חשיבותו של הספק הסביר בדין הפלילי, בו הוא משמש ככלל-על, אומר זאת: לעיתים הספק "אובייקטיבי" ולעיתים "סובייקטיבי". יש שהוא מבוסס על נתון שאפשר להצביע עליו בקלות בראשית תהליכי ההכרעה, ויש שהוא נגזר מהליך פנימי של השופט, אשר מקנן בו ספק שהוא אינו מוכן לוותר עליו לאחר בחינת כל הראיות. ראוי לציין כי יש להיזהר ממצב בו תוך כדי השאיפה להגדרת הספק הסביר, בית המשפט משנה את המבחן או מגביל אותו. ודוק, "סביר" - לא פחות מכך אך גם לא יותר (ראו חוות דעתי בע"פ 9809/08 ארנלדו

לזרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.11.2010).

ברוח הדברים הללו, לאחר שמיעת הראיות כולן, ולמרות הסתירה שבין הודעת הנאשם לבין תוכן עדותו בעניין מעשי המתלונן כלפיו, עדיין מקנן בליבי הספק שמא המתלונן לא נפל כתוצאה מתקיפתו אלא כתוצאה משכרותו הכבדה, ומעידתו על המדרגה.

במצב זה, ובהעדר עדות בשרנית וממשית אודות התרחשות האירוע, לא ניתן להרשיע את הנאשם.

סיכום

הראיתי כי עדות המתלונן רצופה קשיים, ובעצם, אין באפשרותו להעיד אודות האירוע, כיוון שהיה שתוי מאד, עד כדי העדר כל זיכרון של ממש.

כמו כן, הראיתי כי אמרתה של אלטבן אינה עשירה ומבוררת דיה, על מנת לשמש כראיה מרכזית לצורך הכרעה, ולא ברור האם היתה בריאה לחלוטין בעת האירוע.

גם דו"חות השוטרים אינם יכולים לבסס את האישום, שכן איש מהם לא ראה את האירוע, וכל ששמעו מפי עוברי אורח הוא בגדר של עדויות שמיעה.

מכלול הנסיבות הללו, מוביל למסקנה שלא הוכח האישום ברף ההוכחה הנדרש, שכן נותר ספק שמא נכונה גרסת הנאשם, לפיה המתלונן מעד בשכרותו, וכך נפצע.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ו, 04 פברואר 2016, במעמד הצדדים